

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤγαγον τὸν Ἰησοῦν ἐπὶ τὸν Πιλάτον. Ἦρξαντο δὲ κατηγορεῖν αὐτοῦ λέγοντες· τοῦτον εὐρομεν διαστρέφοντα τὸ ἔθνος καὶ κωλύοντα Καίσαρι φόρους διδόναι, λέγοντα ἑαυτὸν Χριστὸν βασιλέα εἶναι.

Ὁ δὲ Πιλάτος ἐπηρώτησεν αὐτὸν λέγων· σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ ἔφη· σὺ λέγεις. Ὁ δὲ Πιλάτος εἶπε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ὄχλους ὅτι οὐδὲν εὐρίσκω αἴτιον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ. Οἱ δὲ ἐπίσχυον λέγοντες ὅτι ἀνασεύει τὸν λαὸν διδάσκων καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἕως ὧδε.

Πιλάτος δὲ ἀκούσας Γαλιλαίαν ἐπηρώτησεν εἰ ὁ ἄνθρωπος Γαλιλαῖός ἐστι, καὶ ἐπιγνοὺς ὅτι ἐκ τῆς ἐξουσίας Ἡρώδου ἐστίν, ἀνέπεμψεν αὐτὸν πρὸς Ἡρώδη, ὄντα καὶ αὐτὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις.

Ὁ δὲ Ἡρώδης ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν ἐχάρη λίαν· ἦν γὰρ ἐξ ἱκανοῦ θέλων ἰδεῖν αὐτὸν διὰ τὸ ἀκούειν αὐτὸν πολλὰ περὶ αὐτοῦ, καὶ ἠλπίζε τι σημεῖον ἰδεῖν ὑπ' αὐτοῦ γινόμενον. Ἐπηρώτα δὲ αὐτὸν ἐν λόγοις ἱκανοῖς· αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο αὐτῷ. Εἰστήκεισαν δὲ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς εὐτόνως κατηγοροῦντες αὐτοῦ. Ἐξουθενήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρώδης σὺν τοῖς στρατεύμασιν αὐτοῦ καὶ ἐμπαίξας, περιβαλὼν αὐτὸν ἐσθῆτα λαμπρὰν ἀνέπεμψεν αὐτὸν τῷ Πιλάτῳ.

Ἐγένοντο δὲ φίλοι ὃ τε Ἡρώδης καὶ ὁ Πιλάτος ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ μετ' ἀλλήλων· προϋπήρχον γὰρ ἐν ἔχθρᾳ ὄντες πρὸς ἑαυτούς.

Πιλάτος δὲ συγκαλεσάμενος τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἄρχοντας καὶ τὸν λαὸν εἶπε πρὸς αὐτούς· προσηνέγκατέ μοι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὡς ἀποστρέφοντα τὸν λαόν, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἐνώπιον ὑμῶν ἀνακρίνας οὐδὲν εὐρον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ αἴτιον ὧν κατηγορεῖτε κατ' αὐτοῦ. Ἄλλ' οὐδὲ Ἡρώδης· ἀνέπεμψα γὰρ ὑμᾶς πρὸς αὐτόν· καὶ ἰδοὺ οὐδὲν ἄξιον θανάτου ἐστὶ πεπραγμένον αὐτῷ. Παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω.

Ἀνάγκη δὲ εἶχεν ἀπολύειν αὐτοῖς κατὰ ἑορτὴν ἓνα. Ἀνέκραξαν δὲ παμπληθεὶ λέγοντες· αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν Βαραββᾶν· ὅστις ἦν διὰ στάσιν τινα γενομένην ἐν τῇ πόλει καὶ φόνον βεβλημένος εἰς τὴν φυλακὴν.

Πάλιν οὖν ὁ Πιλάτος προσεφώνησε, θέλων ἀπολύσαι τὸν Ἰησοῦν. Οἱ δὲ ἐπεφώνουν λέγοντες· σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν. Ὁ δὲ τρίτον εἶπε πρὸς αὐτούς· τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν οὗτος; Οὐδὲν ἄξιον θανάτου εὐρον ἐν αὐτῷ· παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω. Οἱ δὲ ἐπέκειντο φωναῖς μεγάλαις αἰτούμενοι αὐτὸν σταυρωθῆναι, καὶ κατίσχυον αἰ φωναὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἀρχιερέων.

Ὁ δὲ Πιλάτος ἐπέκρινε γενέσθαι τὸ αἶτημα αὐτῶν, ἀπέλυσε δὲ αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν τὸν διὰ στάσιν καὶ φόνον βεβλημένον εἰς τὴν φυλακὴν, ὃν ἠτοῦντο, τὸν δὲ Ἰησοῦν παρέδωκε τῷ θελήματι αὐτῶν. Καὶ ὡς ἀπήγαγον αὐτόν, ἐπιλαβόμενοι Σίμωνός τινος Κυρηναίου, ἐρχομένου ἀπ' ἀγροῦ, ἐπέθηκαν αὐτῷ τὸν σταυρὸν φέρειν ὀπίσω τοῦ Ἰησοῦ.

Ἦκολούθει δὲ αὐτῷ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ καὶ γυναικῶν, αἱ καὶ ἐκόπτοντο καὶ ἐθρήνουν αὐτόν. Στραφεῖς δὲ πρὸς αὐτὰς ὁ Ἰησοῦς εἶπε· θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, μὴ κλαίετε ἐπ' ἐμέ, πλὴν ἐφ' ἑαυτὰς κλαίετε καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν. Ὅτι ἰδοὺ ἔρχονται ἡμέραι ἐν αἷς ἐροῦσι· μακάριαι αἱ στεῖραι καὶ κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν. Τότε ἄρξονται λέγειν τοῖς ὄρεσι, πέσετε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τοῖς βουνοῖς, καλύψατε ἡμᾶς· ὅτι εἰ ἐν τῷ ὑγρῷ ξύλῳ ταῦτα ποιοῦσιν, ἐν τῷ ξηρῷ τί γένηται;

Καὶ ὅτε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸν τόπον τὸν καλούμενον Κρανίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτόν καὶ τοὺς κακούργους, ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν ὃν δὲ ἐξ ἀριστερῶν.

Ἦν δὲ ὥσει ὥρα ἕκτη καὶ σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης, τοῦ ἡλίου ἐκλείποντος, καὶ ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ μέσον· καὶ φωνήσας φωνῇ μεγάλη ὁ Ἰησοῦς εἶπε· πάτερ, εἰς χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξέπνευσεν.

Ἰδὼν δὲ ὁ ἐκατόνταρχος τὸ γενόμενον ἐδόξασε τὸν Θεὸν λέγων· ὄντως ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος ἦν. Καὶ πάντες οἱ συμπαραγενόμενοι ὄχλοι ἐπὶ τὴν θεωρίαν ταύτην, θεωροῦντες τὰ γενόμενα, τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη ὑπέστρεφον.

Εἰστήκεισαν δὲ πάντες οἱ γνωστοὶ αὐτοῦ ἀπὸ μακρόθεν, καὶ γυναῖκες αἱ συνακολουθήσασαι αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ὁρῶσαι ταῦτα. Καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι Ἰωσήφ, βουλευτῆς ὑπάρχων καὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, οὗτος οὐκ ἦν συγκατατεθειμένος τῇ βουλῇ καὶ τῇ πράξει αὐτῶν, ἀπὸ Ἀριμαθαίας πόλεως τῶν Ἰουδαίων, ὃς προσεδέχετο καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ καθελὼν αὐτὸ ἐνετύλιξε σινδόνι καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν μνήματι λαξευτῷ, οὗ οὐκ ἦν οὐδεὶς οὐδέπω κείμενος· καὶ ἡμέρα ἦν παρασκευή, σάββατον ἐπέφωσκε.

Κατακολουθήσασαι δὲ αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἦσαν συνεληλυθυῖαι αὐτῷ ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ἐθεάσαντο τὸ μνημεῖον καὶ ὡς ἐτέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ, ὑποστρέψασαι δὲ ἠτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα. Καὶ τὸ μὲν σάββατον ἡσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ἔφεραν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν Πιλάτον. Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν κατηγοροῦν λέγοντες, «Εὐρήκαμε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον νὰ διαστρέφη τὸ ἔθνος μας, νὰ ἐμποδίζη νὰ δίνωμεν φόρους εἰς τὸν Καίσαρα καὶ νὰ λέγη διὰ τὸν ἑαυτόν του ὅτι εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ βασιλεὺς».

Τότε ὁ Πιλάτος τὸν ἐρώτησε, «Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;» Ἐκεῖνος δὲ τοῦ ἀπεκρίθη, «Σὺ τὸ λέγεις». Ὁ Πιλάτος εἶπε τότε εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ εἰς τὰ πλῆθη, «Δὲν βρίσκω καμμίαν αἰτίαν κατηγορίας εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν». Ἄλλ' ἐκεῖνοι ἐπέμεναν καὶ ἔλεγαν ὅτι ἀναταράσσει τὸν λαὸν καὶ διδάσκει εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν· ἀφοῦ ἄρχισε ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν ἦλθε ἕως ἐδῶ».

Όταν ο Πιλάτος άκουσε «Γαλιλαϊαν», έρώτησε έάν ο άνθρωπος είναι Γαλιλαϊός και όταν έμαθε ότι είναι από τὸ μέρος πὸν υπάγεται εἰς τὴν έξουσίαν τοῦ Ἡρώδη, τὸν έστειλε εἰς αὐτόν, διότι εύρίσκετο και ὁ Ἡρώδης εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κατὰ τὰς ἡμέρας εκείνας.

Όταν ὁ Ἡρώδης εἶδε τὸν Ἰησοῦν, έχάρηκε πολύ, διότι ἐπὶ ἀρκετὸν καιρόν ἤθελε νὰ τὸν ἰδῆ, ἐπειδὴ εἶχε ἀκούσει πολλὰ γι' αὐτόν και ἤλπιζε νὰ τὸν ἰδῆ νὰ κάνη κανένα θαῦμα. Τοῦ υπέβαλλε πολλὰς έρωτήσεις, αὐτὸς ὅμως δὲν τοῦ έδωκε καμμίαν ἀπόκρισιν. Ἄλλ' έστέκοντο ἐκεἶ οἱ ἀρχιερεῖς και οἱ γραμματεῖς, οἱ ὁποῖοι δριμύτατα τὸν κατηγοροῦσαν. Τότε ὁ Ἡρώδης μαζί με τοὺς στρατιώτας του τὸν έξευτέλισε και τὸν ένέπαιξε· ὕστερα τοῦ έφόρεσε έναν λαμπρόν μανδύαν και τὸν έστειλε πάλιν εἰς τὸν Πιλάτον.

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ Ἡρώδης και ὁ Πιλάτος έγιναν φίλοι μεταξύ τους· προηγουμένως ἦσαν εἰς ἔχθραν.

Ὁ Πιλάτος συνεκάλεσε τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς ἄρχοντας και τὸν λαόν, και τοὺς εἶπε, «Μοῦ φέρατε τὸν άνθρωπον αὐτόν σὰν ταραξίαν τοῦ λαοῦ ἀλλὰ ἐγώ, ἀφοῦ τὸν ἀνέκρινα ένώπιόν σας, δὲν εύρῆκα εἰς αὐτόν τίποτε ἀπ' ὅσα τὸν κατηγορεῖτε. Ἄλλ' οὔτε και ὁ Ἡρώδης, διότι τὸν παρέπεμψε σ' ἐμᾶς. Δὲν ἔχει κάνει τίποτε ἄξιον θανάτου. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸν τιμωρήσω, θὰ τὸν ἀφήσω έλεύθερον». [Εἶχε ὑποχρέωσιν νὰ τοὺς έλευθερώσῃ ἕνα κατὰ τὴν έορτήν].

Ἄλλ' ὅλον τὸ πλῆθος έφώνηξε, «Θανάτωσε τοῦτον, και έλευθέρωσέ μας τὸν Βαραββᾶν», ὁ ὁποῖος ἦτο φυλακισμένος διὰ στάσιν πὸν έγινε εἰς τὴν πόλιν και διὰ φόνον. Ὁ Πιλάτος, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἀπολύσῃ τὸν Ἰησοῦν, τοὺς μίλησε και πάλιν. Ἄλλ' αὐτοὶ έξακολουθοῦσαν νὰ φωνάζουν, «Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον».

Διὰ τρίτην φορὰν τοὺς εἶπε, «Τί κακὸν ἔκανε;» Δὲν εύρῆκα εἰς αὐτόν τίποτε ἄξιον θανάτου· ἀφοῦ λοιπὸν τὸν τιμωρήσω, θὰ τὸν ἀπολύσω». Ἄλλ' αὐτοὶ επέμεναν με δυνατὲς φωνὲς και έζητοῦσαν νὰ σταυρωθῆ, και οἱ φωνὲς οἱ δικές τους και τῶν ἀρχιερέων υπερίσχυσαν. Καὶ ὁ Πιλάτος ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ τὸ αἴτημά τους. Ἀπέλυσε πρὸς χάριν τους τὸν Βαραββᾶν πὸν έζητοῦσαν και ὁ ὁποῖος ἦτο φυλακισμένος διὰ στάσιν και φόνον, τὸν δὲ Ἰησοῦν παρέδωκε εἰς τὴν διάθεσίν τους.

Και καθὼς τὸν ἐπήγαιναν, ἔπιασαν κάποιον Σίμωνα Κυρηναῖον, ὁ ὁποῖος έρχότανε ἀπὸ τὴν ὑπαιθρον και ἔβαλαν ἐπάνω του τὸν σταυρόν διὰ νὰ τὸν βαστάζῃ ὀπίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν. Τὸν ἀκολουθοῦσε δὲ πολὺς κόσμος και γυναῖκες, πὸν έκτυποῦσαν τὰ στήθη τους και τὸν έθρηνολογοῦσαν. Ὁ Ἰησοῦς έστράφη πρὸς αὐτὰς και εἶπε, «Θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ, μὴν κλαῖτε γιὰ μένα, νὰ κλαῖτε μᾶλλον γιὰ τὸν έαυτόν σας και γιὰ τὰ παιδιὰ σας. Διότι θὰ ἔλθουν ἡμέρες πὸν θὰ λέγουν, «Εὔτυχεῖς οἱ στεῖρες και οἱ κοιλίες, πὸν δὲν ἐγέννησαν, και μαστοὶ, πὸν δὲν ἐθήλασαν». Τότε θὰ ἀρχίσουν νὰ λέγουν εἰς τὰ βουνά, «Πέστε ἐπάνω μας», και εἰς τοὺς λόφους, «Σκεπάστε μας», διότι ἐάν κάνουν αὐτὰ εἰς τὸ χλωρόν δένδρον, τί θὰ συμβῆ εἰς τὸ ξερό;»

Και όταν ἤλθαν εἰς τὸν τόπον πὸν ὠνομάζετο Κρανίον, ἐκεἶ έσταύρωσαν αὐτόν και

τοὺς κακούργους, τὸν ἕναν εἰς τὰ δεξιὰ, καὶ τὸν ἄλλον εἰς τὰ ἀριστερά.

Ἦτο ἤδη περίπου ἕκτη ὥρα καὶ ἔγινε σκοτάδι εἰς ὅλην τὴν γῆν ἕως τὴν ἐνάτην ὥραν, καὶ ὁ ἥλιος δὲν ἐφαίνετο καὶ ἐσχίσθηκε τὸ παραπέτασμα τοῦ ναοῦ εἰς τὸ μέσον. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐφώνησε μετὰ δυνατὴν φωνὴν καὶ εἶπε, «Πατέρα, εἰς τὰ χέρια σου παραδίδω τὸ πνεῦμα μου». Καὶ ὅταν εἶπε αὐτό, ἐξέπνευσε. Ὄταν ὁ ἑκατόνταρχος εἶδε τί ἔγινε, ἐδόξασε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε, «Πραγματικὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἁθῶς». Καὶ ὅλος ὁ κόσμος ποὺ εἶχε ἔλθει διὰ νὰ ἰδῆ τὸ θέαμα αὐτό, ὅταν εἶδε ὅσα συνέβησαν, ἐπέστρεψαν καὶ κτυποῦσαν τὰ στήθη τους.

Ὅλοι οἱ γνωστοὶ του καὶ αἱ γυναῖκες ποὺ τὸν εἶχαν ἀκολουθήσει ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν ἐστέκοντο καὶ ἔβλεπαν αὐτὰ ἀπὸ μακρῶν. Ὑπῆρχε κάποιος, ὀνομαζόμενος Ἰωσήφ, βουλευτῆς καὶ ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο σύμφωνος μετὰ τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν πράξιν τους. Ἦτο ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν, πόλιν τῆς Ἰουδαίας, καὶ ἐπερίμενε καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ἦλθε εἰς τὸν Πιλάτον καὶ ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀφοῦ τὸ κατέβασε, τὸ ἐτύλιξε μετὰ σινδόνι καὶ τὸ ἔβαλε εἰς λαξευμένον μνήμα, εἰς τὸ ὁποῖον κανεὶς ποτὲ δὲν εἶχε ἐνταφιασθῆ. Καὶ ἦτο ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς καὶ ἐπλησίαζε τὸ Σάββατον.

Αἱ γυναῖκες, ποὺ εἶχαν ἔλθει μαζί του ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, παρακολούθησαν καὶ εἶδαν τὸ μνήμα καὶ πῶς ἐνταφιάσθηκε τὸ σῶμά του· ὕστερα ἐπέστρεψαν σπιτί τους καὶ ἐτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα. Καὶ τὸ μὲν Σάββατον ἡσύχασαν σύμφωνα μετὰ τὴν ἐντολήν.